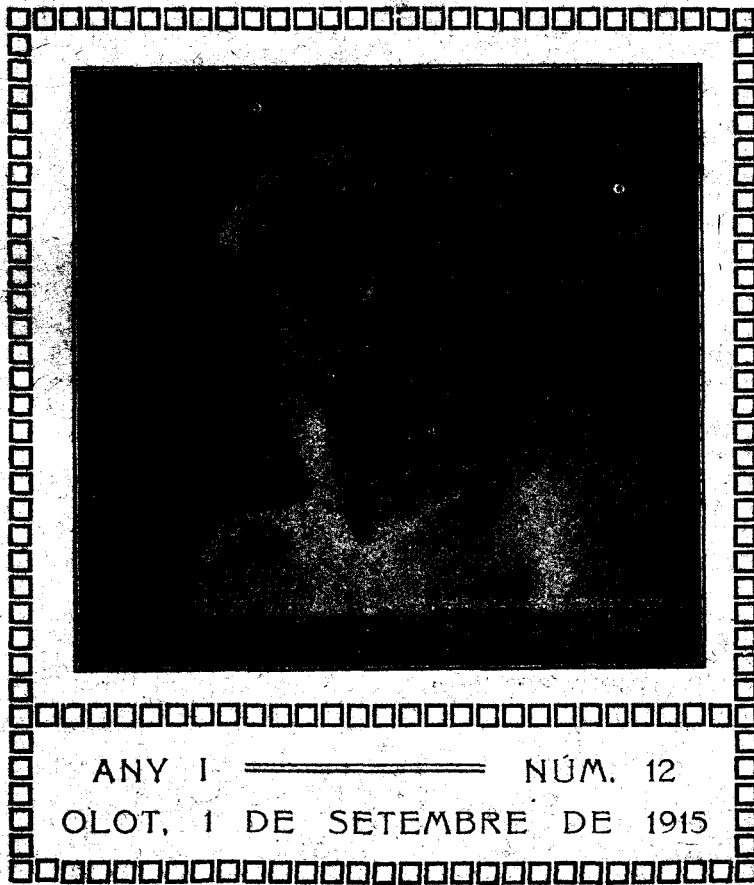

Vida Olotina

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Comprat. 1930

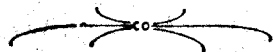

ANY I ————— NÚM. 12
OLOT, 1 DE SETEMBRE DE 1915

CERTAMEN MUSICAL

Organisat per el

Cos d' Adjunts del Certamen Artistic-Literari d' Olot

El dia 12 del vinent Setembre a les 11 del matí, en el **TEATRE PRINCIPAL** d' aquesta ciutat, tindrà lloc el solemne acte de la distribució de premis i execució de les obres premiades, pronunciant el discurs presidencial

DON LLUIS MILLET

Director de l' **ORFEÓ CATALÀ** de Barcelona

Les obres premiades serán interpretades per la Senyoreta **Andreuca Fornells** solista del **ORFEO CATALA**, el **Quartet Renaixement** de Barcelona, i l' **Orfeó Popular Olotí**.

El vespre del mateix dia 12, a les 10, se celebrarà al **TEATRE PRINCIPAL**, un selecte

CONCERT DE MUSICA CLASSICA,

a càrrec dels citats

QUARTET RENAIXEMENT

i senyoreta

ANDREUA FORNELLS

Els programes i preus de les localitats serán anunciats oportunament.

Vida Olotina

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Any I

OLOI, 1 de Setembre de 1915

Núm. 12

Preus de subscripció

Olot, any. . . . . 2'50 ptes.
Fora, „ . . . . . 3'00 „
Número solt 10 céntims
Anuncis, segons tarifa. Pagos a la bestreta.

Direcció i administració:

Carrer de Clivillers, núm. 16, on se dirigirà
tota la correspondencia.
No 's retornen els originals

DOCUMENTS D' INAPRECIABLE VALOR HISTORIC

En el procés de la campanya que està sostenint Catalunya prop del Govern de Madrid, en la que hi vá la vida o la mort de nostra Terra, s'ha produït un incident de excepcional interès motivat per un notable article del distingit home públic D. Gabriel Maura i Gamazo al que està contestant nostre Cambó amb una serie d' articles que causen pregona comoció en tot Catalunya i són viva i diversament comentats, segons els peculiars punts de vista, per la premsa del reste de Espanya.

Constituint dits articles verdaders documents històrics ens proposem publicar-los íntegrament en aquestes planes, car tenim la seguretat que proporcionem un excel·lent servei als nostres abonats. Avui transcribim l'article del senyor Maura i Gamazo i el primer dels del Sr. Cambó, contestant-lo:

El error del Catalanismo

Los representantes de Cataluña en las Cortes españolas parecen disponerse a organizar un movimiento político análogo al ya histórico de «Solidaridad». Quienes cuidamos de seguir atentamente en la prensa regional las palpitaciones del espíritu catalán creemos advertir que es ahora menos ingenua la indignación, y es, en cambio, mayor y más sincero el desdén al Poder central.

Ya no se juzga Cataluña, como en 1905, sistemáticamente desoída y vejada por los Gobiernos de Madrid; sabe por experiencia que su voz tiene más probabilidades de ser escuchada y su voluntad mejor fundadas esperanzas de ser atendida, que la de ninguna otra región españo-

la. Pero sabe también que, viscera noble del cuerpo nacional, a ella principalmente aprovechan los tónicos y dañan los tósigos que la «Gaceta» ingiere en nuestras venas. Por eso se revuelve airada contra la pasividad del actual Gobierno, á quien acusa no de injusto, sino de inepto.

Culpables, en verdad, son el señor Dato y sus colegas aguardando impasibles á que el desastre que se avecina revele á España entera su absoluta incapacidad para afrontar las críticas circunstancias presentes, incapacidad notoria á cuantos les conocen y sin duda también á sus propias conciencias.

Un ministerio formado, no ya con las rebañaduras de un partido, sino con el concurso de las más sólidas pericias que dentro y fuera de la política existiesen, apenas lograría ya, perdido neciamente todo un año, preservar a la patria del gravísimo riesgo que implica no el hecho de la conflagración militar, sino su repercusión en el mundo. Mas la responsabilidad de los autores no exime de culpa á los cómplices y encubridores; y cómplices y encubridores fueron antes no pocos que ahora actúan de fiscales.

Los directores políticos de Cataluña tuvieron el acierto de diagnosticar con exactitud las enfermedades españolas; cábeles, además, la satisfacción de haber extirpado algunas de ellas en su patria chica, merced á esas aplicaciones de ciudadanía que se llamaron regionalismo y Solidaridad catalana.

Mas al ponerse en contacto con las representaciones de otras comarcas y aún con las comarcas mismas debieron advertir cuan necesario era modificar el tratamiento.

Con plena autoridad decía Cataluña á los gobernantes de 1907: Resuelta estoy á poner térmi-

no á ese centralismo, origen y causa permanente de nuestros males; y como no fio ya en palabras, me propongo utilizar, mientras vienen las obras, la fuerza irresistible de la cohesión.

Pero en 1909 prevaleció el centralismo, valiéndose de ardidés que avergüenza todavía recordar; Solidaridad no se mantuvo, sino que se deshizo; y ¿qué resolución adoptaron entonces las derechas catalanistas? ¿Engrosar las filas del partido conservador nacional para renovarle, depurarle, transformarle o completarle? No. ¿Procurar una concentración de todas las derechas españolas? Tampoco. ¿Propagar la ciudadanía fuera de Cataluña con objeto de infundir en los gremios políticos espíritu social de verdaderos partidos? Menos aún. Lo que hicieron las derechas catalanistas fué aferrarse al regionalismo, arcaico e inútil ya para futuros empeños, constituirse también en gremio parlamentario, abrir puesto en la feria de contratación madrileña, y medir á los gobiernos, no por lo que hacían, sino por lo que daban.

A semejanza de esas miserables aldeas de las «tierras muertas», que aclaman al cacique cuando les consigue la carretera, el puente o el edificio para casa consistorial, una parte de la opinión catalana absuelve á los gobiernos de torpezas y claudicaciones, porque imagina que cuanto más débiles serán más dóciles.

El regionalismo militante pregonaba la degeneración de los partidos históricos; pero lejos de sumar sus energías renovadoras á las de cuantos, coincidiendo en la apreciación crítica, aspirábamos á enmendar el yerro evolutivamente, ha presenciado con fruición ostensible el derrumbamiento, no confesado siquiera, de esas vetustas organizaciones partidistas.

¡Hemos aquí ya en el régimen feliz de los gobiernos de grupo. ¡Ah! pues hemos firmado sentencia condenándonos á vivir sin Cortes.

Porque si el grupo gobernante es, como el actual, homogéneo, no tendrá mayoría; y es heterogéneo, como el que parece disponerse á la sucesión, no tendrá paz interior en el bullicio parlamentario.

Vivir sin Cortes es vivir de expedientes. Expediente el famoso Decreto creador de Mancomunidades provinciales, sin autonomía municipal, ni independencia económica, expediente la Junta de Iniciativas y ésta otra malograda antes que nacida; expediente el presupuesto en vigor; expediente la contradanza de mandos y recompensas en África; expediente la emisión de obligaciones del Tesoro después de fracasar el empréstito; expediente la política de subsistencias, sin más norma que el motín regulador; expediente las fórmulas ideadas para retrasar los conflictos entre los capitalistas y trabajadores sin resolverlos nunca; expediente la pseudoneutralidad mantenida ante la guerra europea; expediente la suspensión aplicada á capricho de garantías constitucionales; expediente la última crisis, las

consultas de la Corona, y el mismo Gobierno que nos preside.

Quéjase con razón Cataluña de estar mal gobernada; pero no lo está mejor el resto de España, ni lo estará mientras no se sancen los cambios del poder público.

El error del catalanismo consistió en no comprender que aprovechaba poco en redimir la patria chica si no se redimía después la patria grande. Si Cataluña no se aplica á salvar á España, deseche toda esperanza, porque perecerá con ella.

GABRIEL MAURA GAMAZO

Mortera, 28—VII—15.

Contestant a don Grabiél Maura

I

L'estat actual de la consciencia catalana

L'article de don Grabiél Maura «El error del Catalanismo», que dies enrera va publicar *La Veu de Catalunya* és dels que conviden a la controversia. Està honradament pensat i sincerament escrit. Exposa afirmacions i punts de vista que més d'una vegada he discutit personalment amb el comte de la Mortera, sense que, ni ell m'arribés a convèncer a mi, ni jo tingués la fortuna de convence'l a ell.

Conformes en l'apreciació de la trista realitat actual de la vida pública espanyola, divergim fonament a l'apreciar-ne les causes i determinar-ne les responsabilitats. Pel comte de la Mortera, la major part de la culpa correspon a l'actuació regionalista (lo que ell en diu la «dreta de la Solidaritat»); en canvi, a mon entendre, bona part de la culpa correspon al maurisme. I no obstant aquesta fonamental contraposició de criteri, don Grabiél Maura parla amb simpatia i fa tots els honors i justícies al regionalisme, i jo, al parlar, ara i sempre, dels diferents factors que actúen en la política general espanyola, no puc menys de fer justícia a les qualitats eminents i a la honrada i nobilíssima significació que dintre la política espanyola ha tingut sempre don Antoni Maura.

Mes, abans d'entrar en l'examen de les causes i responsabilitats de la actual situació de la política espanyola, i d'esbrinar si el catalanisme, i especialment, els regionalistes, som culpables de l'«error» que ens atribueix el comte de la Mortera, començaré per fer-me càrrec d'una afirmació preciosa amb la qual comença l'article de don Grabiél Maura, situant de modo precís l'estat actual de la consciencia catalana.

Aquesta afirmació val un article i molts articles; amb l'acert de formular-la, demostra el

comte de la Mortera que la seva afició a investigar realitats passades de la vida pública espanyola no el priva — com tan sovint ocorre als aficionats als estudis històrics — de saber veure'n les realitats presents. Diu el comte de la Mortera: «Quienes cuidamos de seguir atentamente en la prensa regional las palpitaciones del espíritu catalán, creemos advertir que es ahora menos ingénuo la indignación, y es, en cambio, mayor y más sincero el desdén al Poder Central».

¿I que n'és de veritat aquesta afirmació del comte de la Mortera!

De l'any 1901 a l'any 1907, des del moviment que portà al doctor Robert a les Corts, fins aquell altre que portà el triomf apoteósic de la Solidaritat Catalana, lo que caracteritzava el sentiment de Catalunya, era una santa, una violenta indignació. Mes, era una indignació prenyada de fe: per això era tan viva i tan sincera: per això, en fins en mig de les majors estridències, el moviment català era fonament espanyolista; era la única concreció seriament afirmativa d'aquell desig de renovació que semblà sentir-se a Espanya ran dels desastres de l'any 98.

Avui, es cert, absolutament cert, lo que diu el comte de la Mortera: la indignació de Catalunya és menys ingenua; hem de fer un esforç per a sentir-la i expressar-la. Però, en canvi, el desdén al Poder Central, a la ineptia del Poder Central, vessa en tots els cors catalans, produint una impressió d'amargura i de desencant. Es per això que avui, el moviment català — ¿perquè no dir-ho? — és fonament separatista. I, a l'estampar aquesta paraula, no penso jo en el concepte pintorescament grotesc amb que periodistes i polítics havien volgut pintar el separatisme: Segadors; falç enlaire; violències, revoltes i degollines. Tot això, és literatura... i baixa literatura. El separatisme greu — ¿el separatisme actual dels catalans! — és aquell sentiment de distanciació, d'allunyament, que d'una manera suau i persistent va penetrant en els nostres cors, al veure com quasi tots els espanyols no catalans s'avenen tranquil·lament a estar representats i regits per un poder públic superposat a la vida nacional i que és síntesi completa de totes les ineptituds i de totes les inconciències.

A l'esclatà la guerra europea, ja feia temps que el divorci entre la opinió catalana i el Poder Central, per causes que analitzarem després seguint l'examen que 'n fa el comte de la Mortera, tenia més de menyspreu que d'indignació. Però, al sentir-se a Espanya les primeres rèpercussions del gran conflicte, es redressà un cop més en nosaltres la fe en Espanya, el desig de salvar-la, d'enfortir-la, de fer-la gran.

Tingué la il·lusió Catalunya de que era arribada l'hora decisiva per al pervindre d'Espanya en que era precisa una compenetració entre els ciutadans i els poders públics, entre la Nació i l'Estat, i tingué l'esperança de que el poder pú-

blic, per propi impuls o empès per l'opinió, es llençaria a realitzar una obra redemptora... I Catalunya volgué iniciar-la!

Catalunya es dirigí al Govern... i el Govern no l'escoltà i rebé les seves patriòtiques exhortacions, com se reb l'impertinent que ve a pertorbar-nos les placévoles delícies d'una peresosa migdiada. I es dirigí al Rei... i de la seva gestió prop de la Corona no en veié altre resultat que la informació que en publicaren els diaris. I s'obrí el Parlament, i allí, davant la representació legal de la Nació, els parlamentaris catalans plantejaren el problema de la restauració de les forces econòmiques d'Espanya. I els representants de les altres regions espanyoles, de les regions espanyoles que patien del conflicte molt més que Catalunya, que poden aprofitar-se, d'un enfortiment econòmic d'Espanya tant i més que Catalunya, que, si no es prepara Espanya pel retruc que vindrà al fer-se la pau, sofrirán molt més que Catalunya, salvant excepcions raríssimes ens varen escoltar com qui sent ploure.

Jo ja sé que, ni el Govern, ni el Parlament, ni els partits polítics, poden atribuir-se la plena representació de la opinió espanyola. Mes ¿no hi ha dret a pensar que aquesta opinió espanyola no existeix, al veure com no es decideix a manifestar-se, ni en aquets moments suprems que una conflagració sens precedents està capgirant el món enter?

Un dels actuals ministres me deia un dia, ja tencades les Corts, aquestes paraules: «Des que esclatà el conflicte europeu, sols de Catalunya ens han vingut iniciatives, propostes de reformes, peticions de caràcter general, expressions de desigs i d'esperances; el restant de Espanya, com si visqués fóra del món, no ens ha dit res: ha esperat que una petició de Catalunya mereixés l'atenció, el simple estudi del Govern, per demanar la paraula en contra i exigir-nos que no fèssim res...» I el Govern ha acabat per sumar-se a la Espanya que sembla viure fóra del món, a la que res desitja ni espera, a la que 's limita a protestar, sense discutir-les ni presentar-ne d'altres, contra totes les solucions que formula Catalunya per salvar Espanya!

Quan els representants dels partits polítics i de les corporacions econòmiques de Catalunya iniciaren la campanya de les Zones Neutrals, es va produir un fet tristament descoratjador. Els representants de la indústria i del comerç d'una gran ciutat del Sur de Espanya, homes de gran prestigi personal, d'innegable força social es dirigiren als representants de Catalunya per a expressar-los la seva conformitat amb la petició de les Zones Neutrals: veien en elles l'engrandiment de la seva ciutat i volien ajuntar la seva veu i el seu esforç a la veu i al esforç de Barcelona... Als dos dies visitaren de nou als representants de Catalunya per dir-los que no comptessin amb ells; que les seves conviccions no havien canviat... però que el cacic polític de la gran ciutat andalusa els havia dit que no convenia que su-

messin el seu esforç a l'esforç de Catalunya. ¡I ells no es sentien amb forces per desatendre les ordres del cacic que els impedía sumar-se a una acció que ells estimaven salvadora per la seva ciutat i per els interessos econòmics que representaven!

¡Aquesta es la situació de quasi tota Espanya! Els gremis polítics no són Espanya, no són la opinió espanyola, però la inmensa majoria d'Espanya no sen desigs o no se sent amb forces per emancipar-se dels gremis polítics.

I entre la Espanya que un segle enrera s'identificava amb el poder al crit abjecte de «¡Vivan las caenas!», i l'Espanya actual que, o no sent cap desig de salvar-se o, si el sent, no té el valor d'expresar-lo, me sembla difícil decidir si és la Espanya d'avui o la d'un segle enrera, la que marca un major grau de vilipendi.

Per aixó, davant del fet d'un Govern que no governa, d'un Parlament que es resigna a no actuar, d'una opinió espanyola que no existeix o no es manifesta, Catalunya es concentra en ella mateixa i busca en el seu propi esforç el camí de redempció.

Per aixó, en l'actitut de Catalunya enfront del Poder Central, el menyspreu ha succeït a la indignació. I el menyspreu, que vol dir desencant i renúncia, és molt més gran que no pas la indignació, per virulentes que siguin les formes que prengui, perquè en el fons de tota indignació batega sempre una esperança i es moltes voltes el próleg d'una fecunda conciliació.

FRANCESC CAMBÓ.

Les Biblioteques Populars

En virtut de l'esmena adicional al projecte de Biblioteques Populars, aprovada per l'última reunió de l'Assamblea de la Mancomunitat de Catalunya, en sentit que es donés preferència, en la instauració d'aquelles, a les localitats que fessin l'ofertament d'alguna base econòmica, el Consell Permanent de la Mancomunitat, en sessió del dia 29 de juliol passat, acordà obrir concurs entre les localitats de Catalunya, representades per llurs Municipis, Corporacions o particulars, que vulguin col·laborar en aquesta empresa de cultura.

El Concurs s'ajustarà a les bases que segueixen:

Primera. Els ofertaments seran rebuts pel Consell de la Mancomunitat de Catalunya, fins el terme del 30 d'octubre d'enguany.

Segona. El Consell de la Mancomunitat comunicarà les sol·licituts on constin aquests ofertaments al Consell de Investigació Pedagògica per que informi raonadament sobre les mateixes, pes del doble punt de vista de l'acceptació de

cada una i de la gradació de la seva importància.

Tercera. En virtut d'aquest informe tècnic, el Consell de la Mancomunitat escullirà quatre dels ofertaments, als quals correspondrà amb la instauració de quatre Biblioteques. Haurà de triar-ne al menys una de cada un dels tres graus aprovats.

Quarta. Aquesta selecció serà feta abans del terme del 31 de desembre d'enguany i es procurarà que les noves Biblioteques estiguin en disposició de donar-se al servei públic en tot l'any 1916.

Cinquena. Les institucions que crei la Mancomunitat, en virtut dels ofertaments rebuts, se ajustaran a tots els acords i bases del projecte aprovat per l'Assamblea de la Mancomunitat. Segons aquest projecte les Biblioteques tindran, a més del caràcter de dipòsits de llibres, el de sucursals de la Biblioteca de Catalunya; estaràn servides per personal amb títol facultatiu obtingut en l'Escola especial que instaurarà la Mancomunitat, tindran un sistema comú d'ordenació i catalogació i hauran d'estar instal·lades (al menys les Biblioteques de segon i tercer grau) en locals bastits exprofès.

Les Biblioteques de primer grau rebran un fons de llibres important al menys 5.000 pessetes; les de segon grau, un fons de llibres de 3.000 ptes.; les de tercer grau, un fons de llibres de 1.000 ptes.

Sisena. Els ofertaments que es facin al Consell de la Mancomunitat importaran el mínim següent:

- a) El terreny per a la instal·lació.
- b) Una subvenció anyal important el 10 per cent del fons inicial que la Mancomunitat dona, o sigui una subvenció de 500 pessetes a les Biblioteques de primer grau; una de 300 a les de segon, i una de 100 a les de tercer.
- c) El servei material de llum, aigua, etcétera, que la instal·lació de la Biblioteca necessiti.

Setena. Essent els ofertors els Municipis, els seus ofertaments hauran de haver estat aprovats en sessió i per la Junta de Vocals Associats.

En cas de tractar-se de Corporacions o particulars, l'ofertament haurà d'ésser legalitzat en deguda forma i garantit per mitjà de dipòsit o altra forma equivalent.

Vuitena. En cas de semblar anàloga la importància i facilitats de dos dels ofertaments presentats, el Consell de la Mancomunitat procurarà en el possible distribuir ja les primeres instauracions entre les diferents regions catalanes.

Novena. Immediatament d'oberta la Biblioteca es constituirà un Patronat designat pel Consell de la Mancomunitat de Catalunya i en el qual haurà de tenir lloc un representant al menys de

l'entitat que hagi fet la sol·licitut. Les funcions d'aquest Patronat es determinaran en cada cas per estipulació de uns Estatuts, que no podran ésser modificats sense aprovació del Consell de la Mancomunitat.

Convocatoria per a l'ingrés a l'Escola de Bibliotecaries

El Consell Permanent de la Mancomunitat de Catalunya obre concurs per proveir deu places d'alumnes de l'Escola de Bibliotecaries que acaba de fundar, destinada a proporcionar personal facultatiu a les Biblioteques Populares que han d'implantar-se a les localitats de Catalunya.

La carrera s'ajustarà a les Bases següents:

Primera. L'ensenyança a l'Escola de Bibliotecaries durarà tres anys, acabats els quals la alumna podrà ser admesa a exàmen de revàlida. L'aprovació d'aquest examen dona directament ingrés al Còs especial de Bibliotecaries, en el qual s'entrarà amb la categoria de Directora d'una Biblioteca de tercer grau o d'ajudanta en una Biblioteca de primer o de segon grau. El sou d'entrada serà superior a 1.000 pessetes, amb dret als augmentos per raó d'anys de servei i de categoria de la Biblioteca servida, que a son temps la Mancomunitat fixarà.

Segona. Les ensenyances que comprèn la carrera de Bibliotecaria, són les següents:

Coneixements teòrics i pràctics sobre bibliografia, bibliologia, biblioteconomia i paleografia; llengües llatina i grega; teoria i historia de la cultura; principis i desenrotlló històric de les ciències i naturals; classificació de les ciències; ètica i dret usual; historia de la literatura general i espanyola; historia de la literatura catalana; historia de l'art; gramàtica catalana; geografia general; pràctiques de servei de biblioteques.

Durant els anys d'estudis a l'escola, cursaran també una llengua estrangera moderna distinta de les aprovades en l'examen d'ingrés.

Tercera. La matrícula per a l'examen d'ingrés serà de 50 pessetes, i de 10 pesetas i 5 pessetes per assignatura de classe diària o alterna respectivament. Per al certificat de l'examen de revàlida abonaran 150 pessetes.

Quarta. Les aspirants a examen d'ingrés a la Escola hauran de tenir més de 17 anys. Hauran de conèixer les llengües catalana i castellana, posseir i demostrar en l'exercici d'ingrés els coneixements propis de l'ensenyança primària, i saber traduir la llengua francesa i tenir nocions d'altra llengua estrangera moderna, a elecció de l'aspirant.

Quinta. L'examen d'ingrés comprendrà tres

exercicis. Un oral, contestant un interrogatori general sobre temes d'ensenyança primària. Un escrit, desenrotllant, en el terme de dues hores, un tema escollit per la candidata entre tres temes proposats pel tribunal. I un exercici de llençües.

Sexta. El terme de presentació de les sol·licituts serà des del 16 de setembre fins el dia 15 de octubre de 1915. Les sol·licituts hauran de presentar-se al Departament de Governació de la Mancomunitat de Catalunya. (Palau de la Generalitat).

Séptima. Els exàmens d'ingrés tindran lloc en la segona quinzena d'octubre i el curs serà obert el primer dia feiner de novembre.

NOTES D'ART

** Després de l'impressionisme i per influencia de Cezanne, tenim l'evolució de la pintura cap a donar-li una valor quasi, en molts casos, purament cerebral. I d'aquí el naixement del cubisme que no és gran cosa més que posar amb cànons, la gran objectivitat pictòrica de Cezanne, o, millor dit, posar-lo a l'alcans de tothom qui vol ésser pintor, i, en molts casos, de l'home fracassat. Però tot passa quan no és sòlid, i tenim que'ls mestres del pur cubisme, els que han pogut animar-lo amb el seu temperament, els que amb el seu cervell espremut han pogut regar-lo ens deixen una obra d'una gran valor, però res més que d'una valor cerebral no tenint res que veure amb la pintura.

Per tant i com dins l'art, i especialment avui, tothom tira pel seu cap, a causa de l'afany d'èxit immediat, ens trobem en un sens fi de camins seguits per diferents pintors de valua amb els seus més o menys intel·ligents seguidors però, inconscientment si voleu, tots dirigits a un mateix punt.

Aquests pintors o aquestes petites tendències no van per mals camins, no van equivocats, en sa majoria; el seu punt de fita és bo. Però si que ho és de equivocada la seva manera de procedir, la seva manera decadent de seguir i d'interpretar els primitius. Perquè els primitius posaven tècnica i gracies an aqueixa facilitat de produir, i la seva clara i senzilla visió els reflectava l'ànima en les seves produccions. El primitivisme d'avui comensa tot al revés, posant sentiment i res més que sentiment, i és per aixó que les seves obres són quasi sempre res més que d'interés, i encara pel verdader intel·ligent que está a la intringulis de tots els moviments pictòrics moderns.

No per aixó ha sigut mol empleat el temps; puix tenim belles mostres d'art produides dins aqueixa evolució, complertes de tècnica, esperit i visió. I a Catalunya podríem citar noms que han de donar-nos

gran valor cultural quan a l'avenir ens passin comptes.

OLOI, CIUTAT D'ARTISTES. — Aixís ho diuen i aixís ho hem de creure, però si tinguéssim que jutjar per els programes de nostra festa major — ens referim al dibuix de la coberta dels editats en castellà—ningú ho podrà sospitar, perquè són l'escarni més gran a Olot.

Jo tinc compromís d'enviar-ne alguns a mos amics, persones de bon gust, i penso demanals-hi dispensos o be arrencar discretament les tapes i posar-hi un paper de color.

Segurament que nostre Municipi quan se li presenta algún afer judicial te'l séu advocat i li consulta el cas; quan ha de posar una aixeta acudeix al lampista, etc., però es veu que en les coses tocants al bon gust i competència dels artistes tothom se creu amb dret de resoldre pel seu compte. (1)

Es podrà dir que els artistes fugen d'aquets compromisos. Es evident: al advocat se li paga la consulta, al lampista se li paga la aixeta, però als artistes s'els diu: —¡Quina honra per vosté! l'Ajuntament li encarrega la direcció de tal o qual cosa;— i un té que dir: —Moltes gracies.

F. VAYREDA.

L'EXPOSICIÓ PRO-SAGRADA FAMILIA

El divendres passat va tenir lloc a les sis del vespre en el pati de l'Hospici un acte públic que fou presidit per el Sr. Bisbe de la Diócesis, per a solemnitzar l'inauguració de l'Exposició de dibuixos i fotografies de l'obra del Temple expiatori de la Sagrada Família de Barcelona.

El ser l'acte públic, amb facilitats de poder-hi assistir el poble per raó de l'hora i en especial per sentir la paraula del nostre Il·lm. Sr. Bisbe i poder escoltar les melodies del «Orfeo Popular Olotí», foren circumstancies que motivaren i expliquen la gran gentada que omplí el pati del esmentat edifici amb motiu de aital acte.

Després de breus paraules que pronunciá el senyor D. Josep Llimona oferint l'exposició al doctor Mas, aquest feu un magnífic discurs sobres l'importància de les obres de la Sagrada Família i les penallitats amb que's porten a cap per manca de recursos

(1) N. de la R.—Nostre benvolgut amic Alzamora, en quins acreditats tallers tipogràfics s'han confeccionat els programes, ens diu lo següent que fem constar en obsequi a la equitat:

Que el dibuix publicat s'havia de reproduir en relleu, amb lo que hauria canviat molt són aspecte, però no pogué ésser per excessiva feina de la casa de Barcelona, que advertí que no podría entregar el relleu fins fetxa posterior a la precisa.

feint una crida a la generositat dels concurrents per a que amb la seva almoïna contribueixin a mida del séu esforç, a l'obra important per el bon nom de nostra terra i de nostra generació.

Tot seguit, el diputat Sr. Llosas va donar-li les gracies en nom de la Junta organitzadora de l'Exposició, aixís com les feu extensives a les demás autoritats i persones concurrents a la festa. Al acabar-se els discursos l'«Orfeo Popular Olotí» va cantar el «Himne a la bandera» lletra de Mn. Vicens Piera i música del mestre Pedrell; «Sota de l'Olm», «Montserrat» i «Super Flumina», amb gran justesa que li mereixeren sincers aplaudiments i elogis en especial per a son director Mn. Farró.

La xaranga del Batalló d'Estella va tocar algunes marxas ben escollides, una d'elles, al abandonar el Sr. Bisbe i demás autoritats la presidència per a inaugurar l'Exposició. El Dr. Mas amb gran detenció, va mirar-se els distints quadres que la formen, entaulant-se sobres el significat o curs de les obres del Temple animadà conversació. Més tart l'Exposició se feu pública.

A la sortida, en el vestíbol hi havia tres belles senyoretas que recaudaren almoïnes per el nostre Temple expiatori.

En l'Exposició hi figuren, a més de les grans fotografies costejades per el Sr. Comte de Güell, unes de més petites sobres l'història del Temple, les festes i romiatjes, visites de personalitats, els obradors i tallers, les escoles del Temple, els objectes litúrgics i les cerimònies religioses que se celebren en la Cripta.

També hi há un grafic comparatiu entre lo projectat i lo ja construït, aixís com altre sobre el simbolisme de la fatxada del Naixement que és la que actualment está en construcció, i un sobre el de la totalitat.

Com anunci de l'Exposició, el jove D. Lluís Giróna havia pintat un magnífic cartell que mereix tots els elogis.

El diumenge passat, alguns joves varen recaudar almoïnes durant les misses que se celebraren. La quantitat recaudada en elles, fou superior a 200 pesetes, mostrant-se molt satisfets, no tant per la quantitat, sinó que en especial per haver aquesta almoïna sortit principalíssimament de nostra gent humil lo que per altra part si molt diu en favor de aquets, no és gaire plaent en quant revela la pobresa dels nostres potentats (amb excepcions) que en lloc d'ésser senyors per el domini de riqueses se fan esclaus al ser domir ats per elles.

J. D. i T.

El Certamen Musical d'enguany

Les aficions a la bona música fa algun temps que van acentuant-se en nostre ciutat, que sofreix un sensible atrás en lo que 's refereix a cultura musical; primerament aquella anyorada agrupació dels distingits amateurs senyors Rubió, Llitjós, Corriols i Pujades, mes tard els chors que s'organitzaren en el «Institut Olotí» i en el «Centre Catòlic» amb vida mes o menys efímera, però dominant-hi sempre un recte criteri artístic; posteriorment, alguna manifestació isolada, com el cant de l'oratori «La resurrecció de Llatzer»; i actualment l'«Orfeó Popular Olotí» que amb pas lent pero segur vá camí del triomf, tot ha contribuït a formar en la nostra ciutat un ambient sumament propici per a 'l desenrotlló de les aficions a la bona música.

El moment de celebrar un «Certamen Musical» no podia ser mes ben escullit; els antics «Jocs Florals», no podien continuar en la forma qu' havien revestit durant vinticin anys; dequeien hastimosament, i era necessari donar a la única festa artística que periòdicament té lloc a Olot, una forma nova més fexible, menys efectista i de major valor cultural. Admesa aquesta necessitat no era gens dubtosa la oportunitat d'aprofitar el desvetllament musical que 's realisa actualment entre nosaltres, i procurar, al mateix temps, contribuir-hi, per medi d' una festa musical tant brillant com ho permetin els medis de que disposa el Cos d' Adjunts.

Aquesta festa es la que tindrà lloc en el nostre Teatre Principal el dia 12 de Setembre, darrer dia de les prop-vinentes festes del Tura.

Consistirà en dos actes; la distribució de premis i execució de les composicions llorejades, que tindrà lloc el matí, i un selecte concert de música clàssica que 's celebrarà el vespre del mateix dia.

En l' acte del matí l' il·lustre mestre director de l' «Orfeó Català», aquell gran artista, honor de Catalunya, que s' anomena D. Lluís Millet, farà sentir en el nostre colisseu la seva paraula caldejada d'apòstol del art català; no hi ha dubte de que el poble d' Olot sabrà acudir a homenatjar com se mereix al home eminent que tant alt ha posat el nom de la nostra patria en les mes importants ciutats d' Europa.

La interpretació de les obres irá a càrrec de la solista del «Orfeó Català» senyoreta Andreea Fornells, del quartet *Renaixement* de Barcelona, i de l' «Orfeó Popular Olotí»

No cal que fem l' elogi de la senyoreta Fornells; tots quants han assistit als inoblidables concerts de l' *Orfeó Català*, han admirat aquella veu que amb la seva dicció puríssima, sab fer assaborir al públic la mel dolcíssima de les nostres cançons religioses i populars. Ningú que hagi sentit cantar a la senyoreta Fornells el *Cant de la Verge*, el *Rossinyol* i el *Cant dels Aucells*, pot oblidar la pura delectansa que causen aquests cants interpretats per ella.

El *Quartet Renaixement*, compost pels senyors Toldrà, Recasens, Sánchez i Planas, ens deixarà sentir, a més de la obra premiada amb el premi del Sr. Malagrida, dugues importants obres de Mozart i de Beethoven. Aquesta institució és una de les que millor interpreten, a Barcelona, la difícil *musica di camera*.

Formada per quatre artistes sumament distingits i estudiosos, ha arribat a assolir en aquest aristocràtic genre musical la difícil perfecció que rarament se hi logra. Aixís ho han reconegut al estranger els crítics més exigents, i aixís ho proclamen les revistes d'art barcelonines.

Dit quartet interpretarà en el concert del vespre les següents obres:

Quartet en sol, (n.º 2) *Mozart*. I. Allegro vivace arsaí. II. Minuetto; allegretto. III. Andante cantabile. IV. Molto allegro.

Quartet en do menor (op. 18 n.º 4) *Beethoven*. I. Allegro ma non troppo. II. Scherzo; andante scherzoso quasi allegretto. III. Menuetto; allegretto. IV. Allegro. Prestissimo.

Finalment, l'«Orfeó Popular Olotí», en l'acte de la repartició de premis, ademés de la obra premiada, i d'alguna altra composició del seu repertori, cantarà el grandios *Himne a la Senyera* que li ha dedicat el mestre Pedrell; composició plena d'harmonía, i de gran volada melódica; obra mestra, que si no pogué ser apreciada totalment la primera vegada de ser cantada publicament, fa pocs dies, degut a ser cantada al aire lliure, causarà sens dubte fonda impressió al ser-ho en el Teatre.

Tal será la solemnitat musical del nostre prop vinent Certamen, la més important, sens dubte que se haurá celebrat a Olot.

Informació Olotina

REL·LIGIOSA

El dijous, dia 26, del passat agost arribá a nostra ciutat l' Ilm. Sr. Dr. D. Francisco de P. Mas, Bisbe

de la Diócesi, hostatjant-se en la Casa Rectoral, on fou complimentat per totes les autoritats, representants de moltes corporacions religioses i benèfiques i diverses personalitats olotines i de la colònia estiuenca. La música del Batalló d'Estella l'obsequià amb un concert.

El dia 27 assistí el Prelat al Ofici Solemne, amb que la Iglesia de la Escola Pfa solemnisa la festa de St. Josep de Calasanz, essent convidat a dinar en el Col·legi.

En la tarda del propi dia visità l'hostatge social de la Creu Roja i el Menjador de «La Caritat», trasladant-se tot seguit a l'Hospici on visità el Museu i Biblioteca i presidí la inauguració de l'Exposició de gràfics del Temple de la Sagrada Família. En acabar l'acte visità el Patronat de l'Immaculada i Sant Antoni.

El dia 28 al matí administrà, en la Iglesia Parroquial, el Sagrament de la Confirmació, i a la tarda sortí en l'auto de D. Manuel Malagrida en direcció a Sant Joan les Fonts.

—En l'Iglesia de la Mare de Deu del Tura ve celebrant-se la novena en honor de nostra Patrona, predicant notables sermons el reverent P. Joaquim Ferrer, de la Companyia de Jesús,

—La Bandera principal de la processó del dia de la festa major ha estat confiada al Excm. Governador Civil d'aquesta província, senyor Comte de Casa Segovia.

MUNICIPAL

El dia 29 passat, segons consuetut, aparegueren els programes de les festes del Tura, oferint, aquestes, poques novetats comparant-les amb les dels anys anteriors.

Els programes grans, destinats a ésser exposats com a cartells, son escrits en idioma català i fan força goig principalment per lo esmerat i pulcre del treball tipogràfic que acredita la pericia de l'impremta de nostre amic Alzamora. Els programes de mà són escrits en castellà i constitueixen una prova de que no's pot mancar impunement a les lleis de la naturalesa.

—Amb ocasió de la rescent visita que ha efectuat a nostra ciutat el digníssim President de la Diputació de Gerona i Conceller de la Mancomunitat de Catalunya, nostre estimat i respectable amic Don

Agustí Riera, fou complimentat per l'arcalde senyor Barnadas qui aprofità la oportunitat per a gestionar importants assumptes de gran interès per als interessos de nostra ciutat, especialment en l'orde cultural.

CORPORATIVA

Està vegeant-se molt concorreguda la Tómbola a favor del Rober de Ntra. Senyora del Tura, constituint el centre de reunió predilecte de la bona societat olotina i de la nombrosa colònia forastera. Contribueix eficazment a n'aquesta circumstancia la galanteria dels dignes senyors Comandant Militar i Qüefe del Batalló d'Estella que han disposat que la Música de dit batalló que amb tanta cura dirigeix D. Adrià Garcia, dongui escollits concerts els dimecres i dissabtes en els pórtics immediats a la Tómbola.

—La Sucursal de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, durant el mes d'Agost ha rebut per imposicions 54.533 pessetes i n'ha pagat 16.185 per reintegres d'estalvi i plassos mensuals de pensió havent-se obert 30 llibretes noves.

—Nostre excel·lent amic i col·laborador l'il·lustrat Professor de l'Escola Superior de Comers, de Barcelona D. Joan Martí Matlleu ha donat dues notables conferències sobre el Temple de la Sagrada Família acompanyades de interessants projeccions.

La primera de dites funcions fou donada en el Saló d'actes de les Escoles Pfes, i fou patrocinada per la «Liga Española de Educación familiar» i la segona en el Centre Catòlic cedint a amable invitació de sa Junta Directiva. Abdues foren nombrosament concorregudes i entusiasticament aplaudides.

—Per exigències d'espai ens veiem obligats a retirar les seccions destinades a informar respecte espectacles i sports, tant els celebrats darrerament com els que s'anuncien per a els pròxims dies.

**Resultados obtenidos por la Mútua General de Seguros
contra accidentes del trabajo, en el primer y segundo trimestres de 1915.**

Ingresos. . . . . Ptas. 135,436'75

Gastos. . . . . » 118,366'68

Sobrante. Ptas. 17,070'07

Accidentes atendidos 1,196

Delegado en Olot, D. Tomás Hostench. Representante.

Farmacia i Drogueria

JOAN GARDELUS I FILLS

*Agents exclusius per a Olot dels tan recomenats productes de la
Perfumeria Gadalús
i de la
Crema Bella Aurora
i per a la provincia del insuperable
Champagne George Montagne*

**Tarifa d'anuncis en la coberta de
Vida Olotina Administració: Clivillers, núm. 10**

Anuncis

**Una plana, 8 pessetes. = Mitja plana, 5 pessetes. = Un quart de plana, 3 pessetes. =
Un octau de plana, 1'75 pessetes. = Un setzau de plana, 1 pesseta.**

Esqueles mortuories

Plana entera, 10 pessetes. = Mitja plana 6 pessetes.

Encaxes a 5 pessetes

Descomptes

Per 6 insercions, el 10 %. = Per 12, el 25 %. = Per 24, el 50 %.

SERVEIS DE TRANSPORT DE VIATGERS I DE COMUNICACIONS

Ferrocarril d'Olot a Girona					CORREUS	
OLOT. Sortides.	2:32	5:18	11:42	14:38	17:39 (*)	Sortides. 4:45 11:15 12:30(*) 17:10(*) 21:00(*) 21:45
Arribades.	8:41	12:08	18:27	20:43		Arribades. 12:15 12:30 (*) 17:15 18:30 (*) 21:00
(*) Diumenjes i dies festius: Dilluns, fins Amer.					CERTIFICATS. Dies de treball, de 9:30 a 11:00-de 17:30 a 19:30 & festius. de 9:30 a 11:00	
Servels de Carruatjes i Tartanes			Servels d'Autos			(*) A peatons i interior. (*) A interior. (*) Dels estancs. (*) De Sts. Pau. (*) De Camprodón.
Per S. Joan las Abadesas.	S.	1:00	9:30	4:00	15:00	TELÈGRAFOS
De » » » » »	A.	13:30	22:00	13:00	22:00	(VLLAS-NOUS) de 7 a 21, diari.
Per Figueras.	S.	4:00	14:00	6:30		TELEFONOS
De » » » » »	A.	11:30	19:00	4:30		INTERURBÀ: (Bellaire, 6). De 8 a 21
Per Banyolas.	S.	22:15		7:00	15:00	COMARCAL: (Lorenzana), Servel permanent.
De » » » » »	A.	17:45		14:45	21:00	

TONI-DIGESTOL BURQUET

RESTAURACIÓ DEL PAIDOR

A base de ferments gastrics a l'estat natural, gonclobus, condurango, cuassia simaruba, menyanthes trifoliata i chelidonium majus.

Remei excel·lent i comprovat per a curar les dispepsies, siguin o no de origen nerviós; catarrs gastrics, pesadesa, botiment, vertics de l'estómac, neurastenia gástrica, flatulencias, mal gust i mal olor de la boca. Amb el seu us se obtenen incomparables resultats en tota classe de gastralgies (mal de paidor) calma ràpidament el dolor perquè ataca les causes del mal. No conté opi, morfina ni cocaina ni medicaments que puguin produir trastorns en l'organisme.

DIPOSIT

Laboratori i Oficina de Farmacia de Antón Bolós i Vayreda, Sant Rafel 28.

FARMACIA I LABORATORI

DANÉS

PLASSA ALFÓNS XII TELEFON XXIII

Despatx de receptes preparades amb tot cuidado — Medicaments moderns d'una puresa absoluta — Herbes medicinals — Especifics nacionals i estrangers — Aigues minerals — Ingecables — Sueros — Vacuna — Oxigen pur — Articles de goma — Venes de gassa — Faxes ventrals — Braguers — Perfumeria — Análisis — — —

Elixir i polvos dentífrics DANÉS

Grands assortits a preus economics

— de —

LLANES, SEDÉS I COTONS

Biu Orri

St. Esteve, 12

Camiseria, Corbateria i Genres de punt

Celler Olotí

Dasseig de Blay (Firal), 52
(Devant del Teatre)

Casa recomanada per a
vins de tota confiança :

Olis, sábons i comestibles de
: : primera calitat : :